

i en begaaet Forbrydelse ved efterfølgende Handlinger foreligger saaledes, naar Nogen, efter Forbrydelsens Udførelse, hjælper Gjerningsmanden til uforstyrret og fuld Nydelse af de ved Forbrydelsen vundne Frugter eller selv tager Deel i Nydelsen af disse, eller dog ved sin Virksomhed forsætlig bidrager til at fortsætte den ved Forbrydelsen tilveiebragte retsstridige Tilstand eller til at forhindre Gjenoprettelsen af den retlige Tilstand. Naar den ydede Bistand eller den udbviste Virksomhed derimod, uden Tanke om at kontinuere den forbryderiske Gjerning eller at drage Fordeel af den, kun gaaer ud paa at hjælpe Gjerningsmanden personlig, ikke til ret at komme i Besiddelse og Nydelse af Forbrydelsens Frugter, men til uden Henhyn til disse at slippe bort og unddrage sig Forfølgning og Straf, skjønes der ikke med Føie at kunne være Tale om, at den Paagjældende gjør sig medskyldig i hiin bestemte Forbrydelse, med hvilken han maaskee er overmaade langt fra at sympathisere. Det er jo endog muligt, at han slet ikke veed, hvori den begaaede Forbrydelse bestaaer, i hvilket Tilfælde det er aabenbart, at den, der hjælper Gjerningsmanden til at unddrage sig Lovens Arm, ikke kan betegnes som medskyldig i hans Gjerning; men der sees ikke at være nogen Grund til at betragte den, der hjælper en Person, hvis Forbrydelse han kjender, til at undvige, fra et andet Synspunkt. Disse Tilfælde bør derfor vistnok udelukkes fra Begrebet om efterfølgende Meddeelagtighed, hvormed dog ingenlunde er afgjort, at det at unddrage en Forbryder fra Justitiens Forfølgning m. v. under ingen Omstændigheder skulde være strafbart, — Noget, hvorom der senere (ved Omhandlingen af Udkastets § 105) vil blive talt. At Sagen antager en anden Stikelse, naar den Paagjældende forinden Forbrydelsens Udførelse har tilfagt Gjerningsmanden Bistand til at blive skjult eller komme bort, forstaaer sig af sig selv; der er i saa Fald en virkelig Meddeelagtighed tilstede, dog ikke nogen efterfølgende men en foregaaende. Det er overhovedet til Begrebet om efterfølgende Meddeelagtighed ikke nok, at de Gjerninger, ved hvilke Bistanden ydes, foretages efter Forbrydelsens Udførelse, men der maa tillige sees

hen til, om ikke den Paagjældende ved ulykkelig eller stiltiende at have givet Tilfagn om Bistanden forinden Forbrydelsens Udførelse har opmuntret eller tilskyndet til denne, i hvilket Tilfælde han naturligvis falder ind under Begrebet om foregaaende Meddeelagtighed. Det kan derhos erindres, at en Virksomhed, der gaaer ud paa at hjælpe til, at en Retskrænkelse skal blive udført i hele det tilfattede Omfang, eller at det derved foranledigede Onde skal blive saa stort som muligt, ikke bliver en efterfølgende Meddeelagtighed, fordi den først viser sig, efterat de til at konstituere Begrebet om en fuldbyrdet Forbrydelse efter Lovens tilstrækkelige Momenter ere komne til stede, men det maa dertil udfordres, som det hedder i Udkastets § 54, at Forbrydelsen er fuldstændig iværksat. Den, der f. Ex. hjælper til, at den antændte Ild kan gribe om sig, eller hindrer Slutningsforsøgene, eller som river Forbindingen af det Saar, som en Anden har bibragt en Person, forat Saaret skal blive dødeligt, bør formeentlig ansees som Meddeelagtig efter § 45, forsaavidt han ikke efter Omstændighederne endog maa betragtes som egentlig Gjerningsmand. Man har iøvrigt med den tidligere Kommission fundet det rigtigst, ikke i Loven at optage nogen Bestemmelse angaaende den Rundsab om Forbrydelsen, som kræves for, at den efterfølgende Medhjælper kan blive strafbar, idet man paa den ene Side har anseet det for betænkeligt, som den norske Straffelovs Kap. 5 § 9 at betinge hans Straffskyld af, at han har været „vidende om samme“, og paa den anden Side heller ikke har fundet det tilraadeligt i Almindelighed at udtale, at det er tilstrækkeligt, at han har havt „vis Formodning“ om Forbrydelsen (jfr. Fdn. 11te April 1840 § 22). Det maa paa Forbrydelsens og Understøttelsens forskjellige Beskaffenhed, hvilken Rundsabsgrad om den begaaede Forbrydelse der skal ansees at gjøre den efter sammes Udførelse udbviste Bistand eller Deeltagelse i dens Frugter til en strafbar Meddeelagtighed. Positiv Visshed kan i denne Henseende ingenlunde kræves; det maa f. Ex. uden Tvivl være tilstrækkeligt til at konstituere Begrebet om efterfølgende Deelagtighed i Tyveri